

Deze sakevaten zijn een offer voor de goden.

JAPAN

VAN BANK TOT BANK

DIANNE ONTDEKTE EEN NIEUWE MANIER VAN REIZEN: COUCHSURFEN

Dianne 'surfde couch' van Osaka via Kyoto naar Tokyo.

Lapjes in een 'wensboom'.

Leuk, Japan. Maar hartstikke duur natuurlijk, en ze moeten daar toch niks hebben van buitenlanders? Journaliste Dianne Caris (27) heeft heel andere ervaringen. Zij logeerde zelfs bij Japanners thuis.

Japan. Het land van de rijzende zon, sushi, ontelbare tempels en vreemde gadgets. Iedereen kan zich er wel iets bij voorstellen. Behalve dat het goedkoop zou zijn. Maar een reis naar Japan hoeft niet duur te zijn als je je inschrijft op couchsurfing.com. Dat is een gratis online-community waar je ontmoetingen en slaappleatsen kunt regelen bij locals over de hele wereld. Maak een profiel aan (is heel simpel), zoek via de speciale couchsurfzoekmachine de steden op waar je heen wilt en schrijf mensen aan. Na wat e-mailen over en weer regel ik vanuit Nederland twee slaappleatsen op mijn uitgestippelde reisroute van Osaka via Kyoto naar Tokyo. Het lukt me niet om in Kyoto een couch te regelen. Dat is de gok met couchsurfing: het gaat niet altijd precies zoals je wilt.

Na een lange vlucht Amsterdam-Osaka ga ik naar mijn eerste logeeradres en bel de Australische Elisabeth (27) op haar werk. Ze is lerares Engels, een baan die veel Australiërs en Engelsen hier hebben. Ze regelt dat iemand me binnenlaat in haar appartement. Daar zit ik dan, alleen 'thuis'. Ik sta versteld van haar vertrouwen in een wildvreemde.

Even later stormt een vrolijke Elisabeth de kamer binnen. Enthousiast begroet ze me en neemt me mee Osaka in. De stad blijkt zeer modern te zijn; overal zie je hoogbouw en schreeuwerige neonreclames. De jeugd ziet er verzorgd uit en loopt rond in hippe westerse kleding. Wie beter kijkt, ziet echter wel heel veel mensen met laaggeschoolde banen. Deze banen zijn niet per se nuttig – zo zijn er drie wegwerkers bezig voetgangers om een openstaand putdekseltje heen te leiden – maar het houdt het werkloosheidscijfer laag. En daar zijn ze trots op, want een goede Japanner is een werkende Japanner.

Terwijl ik me verbaas over de hoeveelheid gokpaleizen en de overvloed aan Japanse tekens (Engels ontbreekt), overstelpen de bliepblieps van allerlei gadgets me. Japanners zijn dol op computergeluiden en daarom

zitten die overal op, aan of onder. Toch voelt het allemaal niet vreemd aan, omdat ik op pad ben met iemand die hier woont en die me ondertussen een stoomcursus Japanse Cultuur en Wetenswaardigheden geeft. Zo leer ik dat de Westerse mode de volle aandacht heeft én dat respect en hiërarchie hier erg belangrijk zijn. Zo heeft je baas bijvoorbeeld altijd gelijk. Als een baas iets van je wil, heb je maar te gehoorzamen. Aangezien Elisabeth nu de baas is, mag zij bepalen waar we eten en ik betaal. Couchsurfing is gratis, maar gastvrijheid komt van twee kanten, vind ik. Ze neemt me mee naar haar favoriete sushi-restaurant waar we heerlijk eten. Een paar uur later duik ik moe maar voldaan mijn bedje in. 'Mijn bedje' ja, dat thuisvoelen gaat aardig snel dankzij Elisabeth.

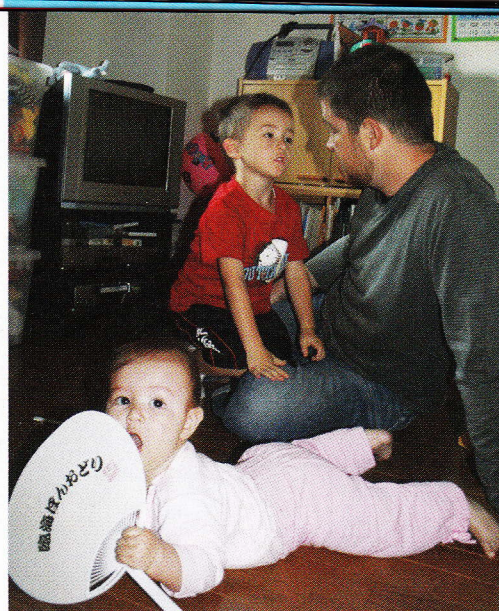
De volgende ochtend gaat Elisabeth naar haar werk. Bij mij staat op de planning een tempelcomplex in het nabijgelegen Nara. Om daar te komen, neem ik de *shinkansen* oftewel de trein. Het Japanse openbaar vervoer werkt perfect en rijdt altijd op tijd.

Nara blijkt een belangrijke plaats te zijn; ontelbare schoolklassen en hordes Japanners blokkeren mijn uitzicht op de tempels, waar >

**DAAR ZIT IK DAN.
ALLEEN 'THUIS'.
ONGELOOFLIJK DAT
EEN WILDVREEMDE
ME ZO VERTROUWT**

Plastic eten als alternatief voor de menkaart

Jason met zijn kinderen in hun mini-appartement

◀ tussendoor ook nog eens honderden beschermde hertjes los rondlopen. Ik kies een wandelroute die me langs veel tempels en vijvers leidt. Aan het eind van de route ligt de Todai-ji Tempel, het grootste houten gebouw ter wereld met daarin het grootste brons-gouden Boeddhabeeld ter wereld. Leuk en aardig, maar ook hier ontbreekt Engelstalige uitleg. Mijn Nederlandstalige reisgids biedt uitkomst, aangezien ik niets van de Japanse taal begrijp.

Gelukkig blijkt even later in een eettent dezelfde taalbarrière geen probleem als ik hon-

EEN STUDENTE GEEFT ME ZOMAAR EEN TANDENSTOKER- HOUDER. CADEAUTJES ZIJN HIER HEEL BELANGRIJK

ger heb: plastic stillevens in vitrinekasten beelden elk gerecht van de menukaart uit. Wat ik aanwijs, heb ik vijf minuten later voor mijn neus staan.

Na het eten keer ik terug naar Osaka. Omdat het lekker weer is, ga ik nog even op een terras zitten. Een Japanse studente zoekt contact. Ze spreekt geen woord Engels, maar geeft me zomaar een tandenstokerhouder cadeau. Het geven van cadeautjes is een belangrijk onderdeel van de Japanse cultuur. Voor mij is dit een bewijs dat die heus niet zo gesloten is als vaak wordt beweerd.

Weer bij Elisabeth thuis ga ik bijna meteen naar bed. In de twee dagen dat ik bij haar te gast ben geweest, heb ik haar niet veel gezien omdat we allebei onze eigen gang gingen. Het

gevoel van vrijheid, blijheid voelde voor ons allebei prima. De volgende ochtend nemen we dan ook hartelijk afscheid van elkaar voordat ik richting Kyoto ga.

Aangezien er geen couchsurfplaats beschikbaar was in Kyoto, neem ik een kamer in een zogeheten ryokan. Dit is een klein, traditioneel Japans hotel. Mijn kamer is bekleed met rijstmatten en een dun matrasje op de vloer dient als bed. Ik slaap er prima op.

Ik besluit Kyoto per huurfiets te verkennen. Veel Japanners fietsen zelf ook. Ze rijden links, rechts, op de stoep of op de straat. De politie geeft er blijkbaar niets om. Mijn fietstocht – in dezelfde rijstijl als de Japanners – leidt me langs moderne gebouwen die zij aan zij staan met eeuwenoude, sprookjesachtige tempels. Ook kom ik terecht in nauwe steegjes tussen krakkemikkige houten huisjes. Om drie tellen later weer in het stadscentrum te belanden, vol restaurants, supermarkten en ontelbare winkels. Onmisbaar in een land waarin consumeren een mantra is.

Wenskaarten op z'n Japans:
gemaakt van hout

Osaka is helemaal van nu: hoogbouw en neonreclames

De Todai-ji Tempel: het grootste houten gebouw ter wereld

Schoolmeisjes herken je meteen aan hun uniform

Ik ga naar het appartementencomplex van couchsurfer Jason, een 35-jarige Amerikaan. Samen met zijn Japanse vrouw Keiko (35) en twee kinderen Jamie (4) en Felicia (8 maanden) woont hij in een piepklein appartement. Door gebrek aan woonruimte is de prijs per vierkante meter in de Japanse hoofdstad torenhoog. Keiko geeft me toeristische tips en op haar aanraden bezoek ik de Meijijingu tempel en ga ik naar het Yoyogipark om de vreemd geklede tieners te bekijken. Ze lijken zo weggelopen uit een stripverhaal. Ook ga ik naar de kleurrijke wijk Harajuku en even later naar het sjieke Shibuya met winkels als Dior, Chanel en Louis Vuitton. Dit zijn de wijken die je gezien moet hebben, en ze zijn precies zoals ik verwachtte: druk, kleurrijk, vol onbekende geuren en geluiden.

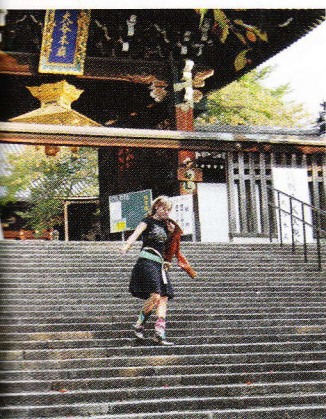
's Avonds heb ik met Jason afgesproken in een restaurant in de wijk Ginza. Keiko blijft thuis bij de kinderen. Tijdens het eten vertelt Jason dat het 'zelfs met een Japanse vrouw' niet makkelijk is om hier vrienden te maken. Japanners hebben gewoon weinig vrije tijd.

Doordeweeks werken ze hard om 's avonds verplicht met de baas de kroeg in te duiken. Het weekend is heilig en voor het gezin gereserveerd. Tenminste, als de kinderen vrij zijn, want vaak volgen die in het weekend extra schoolcursussen. Een diploma met goede cijfers is hier ongelooflijk belangrijk. Het leidt soms tot zelfmoorden vanwege de grote druk op de wankle tienerschouders.

Jason blijkt heel goed gezelschap, dus het wordt laat. De kinderen liggen al in bed als we 'thuis' komen. Ik heb ze nauwelijks gezien, maar de volgende ochtend tijdens het ontbijt kan ik nog even uitgebreid met ze spelen. Als ik niet zou couchsurfen, zat ik nu in mijn eentje in een saai, duur hotel. Dankzij locals wordt de trip leuker, waardevoller en natuurlijk ook goedkoper. Het is alsof je over de hele wereld vrienden hebt zitten – je moet ze alleen nog even zien te vinden. Met die gedachte kus ik de familie gedag. Ik was graag langer gebleven. Gelukkig krijg ik tijdens mijn vlucht sushi geserveerd. Is Japan toch nog even dichtbij. ●

**HIER VRIENDEN
MAKEN VALT NIET
MEE, VERTELT JASON.
ZELFS NIET ALS JE
EEN JAPANESE VROUW
HEBT ZOALS HIJ**

De jongeren uit de wijk Harajuku in Tokyo zijn altijd hip gekleed

ZO SURF JE COUCH

Couchsurfing is bedoeld om 'een betere wereld te creëren door je huis, je hart en je leven open te stellen voor anderen'. Niets moet, alles mag, zo lang je maar respectvol blijft. Als je lid wordt, denk dan na over wat je met je profiel wilt uitstralen. Plaats je bijvoorbeeld sexy foto's van jezelf, dan kun je natuurlijk ranzige mailtjes verwachten. Tot slot: plan je reis enigszins op tijd, wees flexibel en kies iemand uit die je echt leuk lijkt. Tussen de bijna 150.000 locals in meer dan 200 landen (inclusief Antarctica!) zit er ook voor jou vast wel iemand bij. Kijk op couchsurfing.com.